

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 30.8.2019 r.
COM(2019) 378 final

Zalecenie

DECYZJA RADY

upoważniająca do podjęcia rokowań w imieniu Unii Europejskiej na trzydziestym pierwszym posiedzeniu umawiających się stron w sprawie zmian do Umowy o współpracy w zakresie przeciwdziałania zanieczyszczeniu Morza Północnego olejami i innymi substancjami szkodliwymi („umowa z Bonn”) w odniesieniu do przystąpienia do umowy Królestwa Hiszpanii i w odniesieniu do rozszerzenia zakresu stosowania umowy

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Niniejsze zalecenie dotyczy decyzji upoważniającej negocjatora Unii (w tym przypadku: Komisję) do negocjowania stanowiska w imieniu Unii w kontekście Umowy o współpracy w zakresie przeciwdziałania zanieczyszczeniu Morza Północnego olejami i innymi substancjami szkodliwymi („umowa z Bonn” lub „umowa”) w związku z przewidywanym przyjęciem dwóch decyzji na nadchodzącym posiedzeniu umawiających się stron umowy z Bonn, a mianowicie:

- w celu ułatwienia rozszerzenia zakresu stosowania umowy, aby poprawić współpracę w zakresie nadzoru w odniesieniu do wymogów załącznika VI do konwencji MARPOL („zmiana MARPOL”); oraz
- w celu umożliwienia przystąpienia Królestwa Hiszpanii do umowy i wprowadzenia niezbędnych zmian wynikających z umowy („zmiana dotycząca Hiszpanii”).

1.1. Umowa o współpracy w zakresie przeciwdziałania zanieczyszczeniu Morza Północnego olejami i innymi substancjami szkodliwymi („umowa z Bonn”)

Umowa z Bonn ma na celu zwalczanie zanieczyszczeń w strefie Morza Północnego i ochronę obszarów przybrzeżnych przed katastrofami na morzu i chronicznym zanieczyszczeniem pochodzącym ze statków i instalacji przybrzeżnych. Umowa weszła w życie z dniem 1 września 1989 r.

Unia Europejska (wówczas „Europejska Wspólnota Gospodarcza”) jest umawiającą się stroną umowy (z późniejszymi zmianami)¹. Umawiającymi się stronami umowy są również państwa Unii Europejskiej położone nad Morzem Północnym² wraz z Norwegią.

Celem umowy jest promowanie czynnej współpracy i wzajemnej pomocy między państwami nadbrzeżnymi i Unią Europejską w zwalczaniu zanieczyszczenia Morza Północnego olejami i innymi substancjami szkodliwymi w celu ochrony środowiska morskiego i interesów państw nadbrzeżnych. W tym celu umowa przewiduje, że umawiające się strony prowadzą nadzór w charakterze pomocy w wykrywaniu i zwalczaniu zanieczyszczeń oraz w zapobieganiu naruszeniom przepisów dotyczących zwalczania zanieczyszczeń. Morze Północne dzieli się na różne strefy, w których odpowiedzialność za nadzór i ocenę zdarzeń spoczywa na umawiających się stronach. Umawiające się strony mają obowiązek poinformować każdą inną zainteresowaną umawiającą się stronę, że dowiedziały się o obecności olejów lub innych substancji szkodliwych, które mogą stwarzać poważne zagrożenie dla wybrzeża lub związanych z nim interesów którejkolwiek z umawiających się stron. Umawiające się strony mogą wymagać pomocy w radzeniu sobie z zanieczyszczeniami na morzu lub na swoich wybrzeżach, w którym to przypadku umawiające się strony wezwane do pomocy są

¹ Decyzja Rady 84/358/EWG z dnia 28 czerwca 1984 r. dotycząca zawarcia Umowy dotyczącej współpracy w dziedzinie postępowania w przypadkach zanieczyszczenia Morza Północnego olejami i innymi substancjami niebezpiecznymi (Dz.U. L 188 z 16.7.1984, s. 7). Umowa została zmieniona w 1989 r. Zmiany te weszły w życie z dniem 1 kwietnia 1994 r. Europejska Wspólnota Gospodarcza zatwierdziła te zmiany decyzją Rady 93/540/EWG z dnia 18 października 1993 r. (Dz.U. L 263 z 22.10.1993, s. 51).

² Belgia, Dania, Niemcy, Francja, Irlandia, Niderlandy, Szwecja i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (stan ratyfikacji na dzień 10.4.2019 r.).

zobowiązane do dołożenia wszelkich starań, aby zapewnić pomoc w ramach swoich kompetencji.

Depozytariuszem umowy z Bonn jest rząd Republiki Federalnej Niemiec (art. 18 ust. 3 umowy z Bonn).

Umawiające się strony podejmują decyzje dotyczące umowy zgodnie z odpowiednimi postanowieniami umowy z Bonn i powiązanymi regulaminami; otrzymują wsparcie ze strony Sekretariatu i organów pomocniczych (takich jak grupa robocza ds. kwestii operacyjnych, technicznych i naukowych związanych z przeciwdziałaniem zanieczyszczeniom [OTSOPA]).

Zgodnie z art. 16 umowy każda umawiająca się strona może przedłożyć propozycję w zakresie zmiany umowy lub załącznika do niej do rozpatrzenia i przegłosowania w trakcie posiedzenia umawiających się stron. Po jednomyślnym przyjęciu *ad referendum* proponowanej zmiany przez umawiające się strony na posiedzeniu umawiających się stron (art. 16 ust. 1 umowy z Bonn) przewidywana zmiana zostanie przekazana umawiającym się stronom do zatwierdzenia zgodnie z wewnętrzną procedurą każdej umawiającej się strony. Zmiana wchodzi w życie po tym, jak depozytariusz otrzyma notyfikacje o zatwierdzeniu od wszystkich umawiających się stron.

Zgodnie z art. 20 umowy umawiające się strony mogą jednomyślnie zaprosić do przystąpienia do umowy każde inne państwo nadbrzeżne północno-wschodniej strefy atlantyckiej (art. 20 ust. 1 umowy z Bonn). Art. 2 umowy i załącznik do niej należy zmienić stosownie do potrzeb. Po jednomyślnym przyjęciu przez umawiające się strony zmiany do art. 2 i załącznika do umowy wejdą w życie z dniem wejścia w życie umowy z Bonn dla państwa przystępującego (tj. Hiszpanii), co nastąpi pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po dniu zdeponowania instrumentu przystąpienia przez takie państwo (art. 20 ust. 2 umowy z Bonn).

1.2. Przewidywane zmiany do umowy z Bonn

1.2.1. „Zmiana MARPOL” – zmiana zakresu przedmiotowego umowy

Podczas trzydziestego pierwszego posiedzenia (w dniach 8–10 października 2019 r.) umawiające się strony umowy z Bonn mają przyjąć decyzję na mocy art. 16 umowy dotyczącą rozszerzenia zakresu umowy, tak aby obejmowała ona również nadzór nad zanieczyszczeniem powietrza przez statki w odniesieniu do wymogów załącznika VI do konwencji MARPOL.

Celem tej zmiany jest poprawa współpracy i koordynacji między umawiającymi się stronami w zakresie zwalczania nielegalnych emisji do powietrza spowodowanych przez żeglugę w celu ograniczenia negatywnych skutków spalania paliw żeglugowych o wysokiej zawartości siarki lub azotu dla zdrowia człowieka, różnorodności biologicznej i całego środowiska morskiego. Umawiające się strony przewidują osiągnięcie powyższego poprzez zmianę różnych postanowień umowy z Bonn (jej art. 1, 5, 6 i 15, jak również tytułu umowy i jej preambuły), tak aby rozszerzyć jej zakres stosowania na zanieczyszczenie powietrza przez statki zgodnie z załącznikiem VI do konwencji MARPOL.

1.2.2. „Zmiana dotycząca Hiszpanii” – zmiana zakresu geograficznego umowy

Umawiające się strony przewidują również zmiany do umowy zgodnie z jej art. 20, na mocy których Królestwo Hiszpanii ma zostać zaproszone do przystąpienia do umowy. Przewidywana zmiana dotyczy art. 2 umowy, określając atlantycką granicę strefy Morza

Północnego, która ma znaczenie dla celów umowy i załącznika do niej, a jednocześnie zmieniając granice różnych stref nadzoru do celów art. 6 umowy.

Konkretniej rzecz ujmując, należy ustalić nową definicję zmienionego obszaru objętego umową. Francja zgodziła się na wprowadzenie nowej strefy odpowiedzialności Francji, która przylega bezpośrednio do strefy mieszczącej się w zakresie wspólnej odpowiedzialności Francji i Zjednoczonego Królestwa. Obejmuje obszar między strefą mieszczącą się w zakresie wspólnej odpowiedzialności Francji i Zjednoczonego Królestwa a nową strefą odpowiedzialności Hiszpanii w celu zlikwidowania wszelkich luk między starą granicą wynikającą z umowy z Bonn a nową strefą odpowiedzialności Hiszpanii.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Proponowana zmiana dotycząca monitorowania emisji ze statków przyczyni się do zapobiegania zanieczyszczeniu na morzu pełnym i w ten sposób będzie również wspierać działania UE w dziedzinie klimatu i zobowiązania UE w ramach porozumienia paryskiego.

Proponowane zmiany są w pełni spójne z szerszym celem budowania „Europy, która chroni”, jaki przyświecał wysiłkom Komisji przez ostatnie lata i będzie ją inspirował w przyszłości. Wniosek ten opiera się na pozytywnych wynikach osiągniętych dotychczas dzięki istniejącym ramom i ma na celu zwiększenie efektywnego wykorzystania zasobów w celu wzmocnienia koordynacji i współpracy umawiających się stron umowy z Bonn.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Zalecenie to jest spójne z innymi obszarami polityki Unii.

W szczególności przyczynia się do realizacji dwóch z dziesięciu priorytetów politycznych określonych przez Komisję na okres 2015–2019, a mianowicie osiągnięcia „Obszaru sprawiedliwości i praw podstawowych opartego na wzajemnym zaufaniu” oraz „Stabilnej unii energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie klimatu”.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

2.1. Podstawa prawna

2.1.1. Zasady

Zawarcie umowy międzynarodowej w imieniu Unii wymaga zaangażowania zarówno Rady, jak i Parlamentu Europejskiego (art. 218 ust. 3–6 TFUE). Zmiany w umowach międzynarodowych mogą mieć różny stopień, od czysto technicznych dostosowań do zmian merytorycznych wymagających znacznych dostosowań struktury umowy. Charakterystyka zmiany może mieć wpływ na wewnętrzną procedurę unijną, którą należy zastosować w celu zatwierdzenia przedmiotowej zmiany.

Podczas gdy w przypadku zmian czysto technicznych lub zmian, które mogą zostać przyjęte w drodze „aktów wykonawczych”, można zastosować procedurę uproszczoną (tj. określonych w art. 218 ust. 7 i 9 TFUE), w przypadku zmian merytorycznych, co do zasady, należy stosować tę samą procedurę co w przypadku zawarcia umowy międzynarodowej.

Zmianę zakresu umowy międzynarodowej należy co do zasady traktować jako zmianę merytoryczną, co za tym idzie wymagającą w celu jej zawarcia zastosowania procedury, tj. art. 218 ust. 3–6 TFUE.

W celu wszczęcia procedury Rada, na podstawie zalecenia Komisji, przyjmuje decyzję upoważniającą negocjatora Unii (w zależności od przedmiotu może to być Komisja lub wysoki przedstawiciel) do rozpoczęcia negocjacji w celu zatwierdzenia zmian. Przewidziano to w art. 218 ust. 3 i 4 TFUE.

Art. 218 ust. 3 i 4 TFUE stanowi, co następuje:

„3. Komisja lub, jeżeli przewidywana umowa dotyczy wyłącznie lub głównie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, wysoki przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, przedstawia swoje zalecenia Radzie, która przyjmuje decyzję upoważniającą do podjęcia rokowań oraz, w zależności od przedmiotu przewidywanej umowy, mianującą negocjatora lub przewodniczącego zespołu negocjatorów Unii.

4. Rada może kierować wytyczne do negocjatora Unii oraz wyznaczyć specjalny komitet, w konsultacji z którym należy prowadzić rokowania”.

2.1.2. Zastosowanie w niniejszym przypadku

W przypadku umowy z Bonn na posiedzeniu w dniach 8–10 października 2019 r. umawiające się strony mają podjąć decyzję w sprawie dwóch zmian, jednej dotyczącej rozszerzenia zakresu geograficznego (zmiana dotycząca Hiszpanii) oraz drugiej zmiany dotyczącej rozszerzenia zakresu przedmiotowego umowy (zmiana MARPOL). Są to zmiany merytoryczne, które mają zostać zatwierdzone zgodnie z tą samą procedurą, która byłaby wymagana do zawarcia umowy z Bonn.

Unia jest umawiającą się stroną umowy z Bonn. Przewidywane zmiany dotyczą kompetencji Unii w obszarze ochrony ludności i środowiska.

W związku z charakterem kompetencji, jakie się z tym wiążą, Komisja powinna zalecić Radzie upoważnienie jej do negocjacji w sprawie przewidywanych zmian do umowy z Bonn na najbliższym 31. posiedzeniu umawiających się stron w celu uzyskania zatwierdzenia tych zmian.

Obie zmiany, obecnie na etapie projektu, przyczyniają się bezpośrednio pod względem treści do realizacji odpowiednich celów polityki UE. W związku z tym stanowisko negocjacyjne Unii powinno polegać na wspieraniu zatwierdzenia obu zmian. Stanowisko Unii nie budzi kontrowersji i nie wymaga zatem proponowania wytycznych negocjacyjnych w rozumieniu art. 218 ust. 4 TFUE.

Teksty proponowanych projektów zmian należy załączyć do zalecenia Komisji.

Uwzględniając powyższe, proceduralną podstawą prawną zalecanej decyzji Rady jest art. 218 ust. 3 i 4 TFUE.

2.2. Wniosek

Ze względu na konieczność negocjacji i zatwierdzenia zmian do umowy z Bonn podstawę prawną zalecenia dotyczącego decyzji Rady upoważniającej do podjęcia rokowań w imieniu Unii Europejskiej powinien stanowić art. 218 ust. 3 i 4 TFUE.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

• Oceny *ex post* / kontrole sprawności obowiązującego prawodawstwa

Nie dotyczy

• Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Nie dotyczy

Obie zmiany są bezsporne i wszystkie umawiające się strony, w tym wszystkie poszczególne państwa członkowskie, które są stronami umowy, popierają je.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Nie dotyczy

- **Ocena skutków**

Nie dotyczy

W związku z koniecznością podjęcia działań politycznych, które jak najszybciej umożliwią UE, jako umawiającej się stronie umowy z Bonn, negocjowanie zmian do umowy z Bonn i głosowanie nad nimi na posiedzeniu umawiających się stron w dniach 8–10 października 2019 r. oraz zatwierdzenie ich na posiedzeniu ministerialnym w dniu 11 października 2019 r., zrezygnowano z formalnego procesu oceny skutków. To proporcjonalne podejście jest również uzasadnione, ponieważ oczekuje się, że zmiany do umowy z Bonn będą miały jedynie pozytywne skutki gospodarcze, społeczne i środowiskowe.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Nie dotyczy

- **Prawa podstawowe**

Nie dotyczy

Zalecenie jest spójne z traktatami UE i z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej.

4. WPLYW NA BUDŻET

Zmiana do umowy z Bonn nie będzie miała żadnego negatywnego wpływu na budżet Unii.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Nie dotyczy

- **Dokumenty wyjaśniające (w przypadku dyrektyw)**

Nie dotyczy Zob. sekcja poniżej.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Jedyny artykuł wniosku zawierający przepisy materialne przewiduje upoważnienie Komisji przez Radę do negocjowania w imieniu Unii przewidywanych zmian do umowy z Bonn dotyczących przedmiotowego rozszerzenia zakresu umowy w odniesieniu do załącznika VI do konwencji MARPOL oraz geograficznego rozszerzenia umowy w związku z przystąpieniem do niej Hiszpanii. Komisja powinna poprzeć te zmiany, nawet jeśli podczas negocjacji zostaną dokonane drobne zmiany brzmienia.

Najnowsze wersje przewidywanych zmian przedstawiono w załącznikach do decyzji i można je podsumować w następujący sposób:

„Zmiana MARPOL”

Umawiające się strony umowy z Bonn starają się wykorzystać procedury i systemy lotniczego monitorowania zanieczyszczenia olejami ustanowione w ramach umowy w celu rozszerzenia ich o nadzór związany z monitorowaniem zgodności emisji ze statków. W ten sposób umawiające się strony będą mogły w pełni wykorzystać zasoby wykorzystywane już do lotniczego monitorowania i nadzoru w przypadku wycieków ropy naftowej i stworzyć podstawę całościowego monitoringu środowiska Morza Północnego i jego pobliskich rejonów.

Przyjęcie decyzji o zaproponowaniu umawiającym się stronom zatwierdzenia przedłużenia mandatu umowy z Bonn w odniesieniu do załącznika VI do konwencji MARPOL poprawiłoby wspólny nadzór, monitorowanie i zgłaszanie emisji ze statków w strefie Morza Północnego. Takie skoordynowane działanie w ramach umowy przyczyniłoby się do zmniejszenia ryzyka dla środowiska morskiego oraz interesów państw nadbrzeżnych i Unii.

„Zmiana dotycząca Hiszpanii”

Na posiedzeniu umawiających się stron umowy z Bonn w 2018 r. wyrażono jednomyślne poparcie dla zaproszenia Hiszpanii do przystąpienia do umowy z Bonn. Umawiające się strony podkreśliły, że włączenie Zatoki Biskajskiej poprawi strukturę umowy oraz że praca i wiedza fachowa Hiszpanii przyniosą ogromną korzyść z punktu widzenia umowy z Bonn i jej umawiających się stron. Doceniły także udział Hiszpanii jako obserwatora w umowie z Bonn w przeszłości oraz niezawodny i cenny wkład Hiszpanii w pracę i sukces umowy.

W związku z tym w dniu 30 października 2018 r. wysłano zaproszenie do Hiszpanii. Hiszpania odpowiedziała w dniu 21 listopada 2018 r., potwierdzając chęć przystąpienia do umowy z Bonn.

Przystąpienie Hiszpanii spowoduje powstanie nowej granicy, która rozszerzy obszar objęty umową na południe. W związku z tym należy przeredagować art. 2 lit. c) i część I załącznika. Część III załącznika należy uzupełnić o współrzędne nowych stref odpowiedzialności Francji i Hiszpanii.

Francja i Hiszpania odbyły spotkanie dwustronne w listopadzie/grudniu 2018 r. w celu wynegocjowania współrzędnych nowej wspólnej granicy i stref odpowiedzialności obu umawiających się stron. Francja zgodziła się na wprowadzenie swojej nowej strefy odpowiedzialności, która przylega bezpośrednio do strefy mieszczącej się w zakresie wspólnej odpowiedzialności Francji i Zjednoczonego Królestwa, likwidując wszelkie luki między starą granicą wynikającą z umowy z Bonn a nową strefą odpowiedzialności Hiszpanii. W ten sposób Zatoka Biskajska staje się nowym ważnym elementem obszaru objętego umową.

Włączając system rozgraniczenia ruchu na Cabo Fisterra do obszaru objętego umową z Bonn, umawiające się strony zapewniają objęcie głównej drogi komunikacyjnej w Europie łączącej Morze Północne z Morzem Śródziemnym wspólnie skoordynowanym systemem zarządzania gotowością i reagowaniem.

Z powyższego wynika zatem, że przystąpienie Hiszpanii do umowy z Bonn przyniosłoby bezpośrednie korzyści współpracy między państwami nadbrzeżnymi na mocy umowy z Bonn.

Zalecenie

DECYZJA RADY

upoważniająca do podjęcia rokowań w imieniu Unii Europejskiej na trzydziestym pierwszym posiedzeniu umawiających się stron w sprawie zmian do Umowy o współpracy w zakresie przeciwdziałania zanieczyszczeniu Morza Północnego olejami i innymi substancjami szkodliwymi („umowa z Bonn”) w odniesieniu do przystąpienia do umowy Królestwa Hiszpanii i w odniesieniu do rozszerzenia zakresu stosowania umowy

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 218 ust. 3 i 4,

uwzględniając zalecenie Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa o współpracy w zakresie przeciwdziałania zanieczyszczeniu Morza Północnego olejami i innymi substancjami szkodliwymi („umowa z Bonn” lub „umowa”) została zawarta przez Unię (wówczas „Europejską Wspólnotę Gospodarczą”) decyzją Rady 84/358/EWG z dnia 28 czerwca 1984 r.³ Umowa weszła w życie z dniem 1 września 1989 r. Umowa została zmieniona w 1989 r. Zmiany te weszły w życie z dniem 1 kwietnia 1994 r. Unia (wówczas „Europejska Wspólnota Gospodarcza”) zatwierdziła te zmiany decyzją Rady 93/540/EWG z dnia 18 października 1993 r.⁴
- (2) Zgodnie z art. 16 umowy propozycję umawiającej się strony w zakresie zmiany umowy lub załącznika do niej należy rozpatrywać w trakcie posiedzenia umawiających się stron. W ślad za jednomyślnym przyjęciem propozycji, zmiana jest przekazywana umawiającym się stronom przez rząd będący depozytariuszem niniejszej umowy. Taka zmiana wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po dniu, w którym rząd będący depozytariuszem otrzymał notyfikację o zatwierdzeniu od wszystkich umawiających się stron.
- (3) Zgodnie z art. 20 umowy umawiające się strony umowy mogą jednomyślnie zaprosić do przystąpienia do umowy każde inne państwo nadbrzeżne północno-wschodniej strefy atlantyckiej. W takim przypadku art. 2 umowy i załącznik do niej należy zmienić stosownie do potrzeb.
- (4) Umawiające się strony umowy z Bonn podczas trzydziestego pierwszego posiedzenia w dniach od 8 do 10 października 2019 r. mają przyjąć jednomyślnie decyzję na mocy art. 16 umowy o przyjęciu zmian ułatwiających rozszerzenie zakresu stosowania umowy w celu poprawy współpracy w zakresie nadzoru w odniesieniu do wymogów załącznika VI do konwencji MARPOL, jak również decyzję na mocy art. 20 umowy o umożliwieniu przystąpienia do umowy Królestwa Hiszpanii i o wprowadzeniu odpowiednich zmian.

³ Dz.U. L 188 z 16.7.1984, s. 7.

⁴ Dz.U. L 263 z 22.10.1993, s. 51.

- (5) W związku z faktem, że umawiające się strony mają zmienić zakres geograficzny i przedmiotowy umowy, wskazane jest, aby Unia upoważniła Komisję, jako negocjatora Unii, do negocjowania tych zmian w imieniu Unii.
- (6) Przyjęcie decyzji o zaproponowaniu umawiającym się stronom zatwierdzenia przedłużenia mandatu umowy z Bonn w odniesieniu do załącznika VI do konwencji MARPOL poprawiłoby wspólny nadzór, monitorowanie i zgłaszanie emisji ze statków w strefie Morza Północnego. Takie skoordynowane działanie w ramach umowy przyczyniłoby się do zmniejszenia ryzyka dla środowiska morskiego oraz interesów państw nadbrzeżnych i Unii.
- (7) Przystąpienie Hiszpanii doprowadziłoby do włączenia Zatoki Biskajskiej do obszaru objętego umową; praca i wiedza specjalistyczna Hiszpanii w tym zakresie byłyby również korzystne dla działań w ramach umowy. Włączenie systemu rozgraniczenia ruchu na Cabo Fisterra będzie oznaczało, że główna droga komunikacyjna w Europie łącząca Morze Północne z Morzem Śródziemnym zostanie objęta wspólnie skoordynowanym systemem zarządzania gotowością i reagowaniem. Wydaje się zatem, że zakres i skuteczność współpracy w ramach umowy się poprawią.
- (8) W związku z powyższym Unia powinna zatem poprzeć zmiany do umowy z Bonn dotyczące zarówno przedmiotowego rozszerzenia zakresu umowy w odniesieniu do załącznika VI do konwencji MARPOL, jak i geograficznego rozszerzenia umowy w związku z przystąpieniem Hiszpanii.
- (9) Rada powinna upoważnić Komisję do negocjowania i wyrażenia poparcia, w imieniu Unii, dla przyjęcia przewidywanych zmian,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Niniejszym upoważnia się Komisję do negocjowania w imieniu Unii przewidywanych zmian do umowy z Bonn dotyczących przedmiotowego rozszerzenia zakresu umowy w odniesieniu do załącznika VI do konwencji MARPOL oraz geograficznego rozszerzenia umowy w związku z przystąpieniem do niej Hiszpanii.
2. Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii na trzydziestym pierwszym posiedzeniu umawiających się stron umowy z Bonn, polega na poparciu zmian do umowy zgodnie z tekstami przewidywanych zmian załączonymi do niniejszej decyzji.
3. Do tekstów przewidywanych zmian można wprowadzić drobne zmiany, nie kwestionując poparcia Unii dla tych zmian.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Komisji.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*